

BOEM
BOEM

2

JAN VAN DER CRUYSSSE

BOEM

BOEM

Manteau

© 2020 Uitgeverij Manteau / Standaard Uitgeverij nv
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen en
Jan Van der Cruysse

www.facebook.com/janvandercruysse

Vertegenwoordiging in Nederland:
New Book Collective, Amsterdam
www.newbookcollective.com

Auteursfoto: Thomas Sweertvaegher
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Vormgeving binnenwerk: 5NUL8 Grafische Producties

Eerste druk maart 2020

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vee-
veelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of
openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen of welke wijze ook, zonder voor-
afgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 223 3650 2

D/2020/0034/201

NUR 330

INHOUD

Voor- en dankwoord	7
Wat voorafging	9
Blizzard Boy	11
De hand van Fatima	43
Parisienne Walkways	77
Onderkoeld	93
Troostmeisje	121
Mijnramp	155
Pink mist	187
Walnoten en mispels	225
Mechelse Koekoek	235
Haaien, granaten en dikke spinnen	265
De pen en het zwaard	285
Herald of Free Enterprise	315
Epiloog	331
Personenlijst	339

Voor Piekie

VOOR- EN DANKWOORD

Als lezer moet ik het toegeven: ik gun voor- en dankwoorden amper een blik wanneer ik een nieuw boek opensla. Ik wil meteen in het verhaal duiken, kordaat en kloekmoedig. Van de hoogste duikplank, het hoofd vooruit.

Toch wil de auteur natuurlijk wel ergens dat ei kwijt. Een korte blijk van oprechte dank. Voor iedereen die heeft geïnspireerd tot het schrijven van dit verhaal, niet het minst mijn vrienden en collega's van de fiere 261ste munitiecompagnie in het verre Lüdenscheid van weleer. Aan Alain, die zijn ongeëvenaarde ervaring met bommen en granaten ter beschikking stelde voor dit verhaal. Aan Dirk, Peter, Avelien, Marianne en andere vrienden bij politie, gerecht en advocatuur, die me waar nodig op de vingers tikten.

Aan Martha, die de cover tekende, maar ook Martine, Annelies, Naomi, Ilse en Jan, die van dit verhaal een boek maakten, volgens de regels van de uitgeverkunst.

Dit verhaal is geheel fictief. Gelijkenissen met bestaande personen en situaties berusten op louter toeval. Dit verhaal vindt geen inspiratie bij het tuig dat tegenwoordig in het Antwerpse granaten rondstrooit alsof het paaseieren waren. Hopelijk is ook het omgekeerde niet het geval. Die toestanden zijn ook geen promotiewerk voor mijn boeken, daarover willen ondergetekende en zijn uitgever geen twijfel laten bestaan.

Ik geef toe, sommige personages ontlenen hun voor- of familienaam aan mensen die me dierbaar zijn of geweest zijn. En telkens wanneer mijn verhaal verlegen zit om een telefoonnummer, zijn er onbekenden die daarvoor kaartjes met suggesties onder mijn ruitenwisser schuiven. Doch voor wie met dat inzicht de telefoonnummers in mijn boeken gebruikt om een nieuwe eigenaar te vinden voor zijn auto: ik ontsla mezelf van elke aansprakelijkheid voor de gevolgen. *Un lecteur averti en vaut deux.*

Ten slotte een oprechte bede: hanteer dit verhaal niet als een leidraad voor je eigen levenswandel. Als Mattheus vandaag de dag leefde, zou men in 26:52 zonder twijfel lezen: 'Wie de granaat hanteert, zal door de granaat vergaan.' Daar kan ik me als auteur enkel bij aansluiten.

Jan

No matter what happens, there will always be someone to take it too seriously.

WAT VOORAFGING

Wie *Boem Boem 1* nog niet te pakken kreeg, wil ik vooral adviseren om daar in het verhaal te stappen. Elke keurige boekhandelaar en een schare aan digitale boekhandels zullen daar graag bij helpen.

Ik nodig je dan uit op de pechstrook langs de Duitse Autobahn 44. Daar treffen we Moon en Korneel, twee jonge onderofficieren met een defecte vrachtwagen die is volgeladen met handgranaten.

Enkele uren en misverstanden later – het Belgisch leger in de jaren tachtig – blijven ze achter met vier verweesde kistjes, die voor de rest van de wereld van de radar zijn verdwenen. Uit vrees voor hun loopbaan en onder invloed van te veel bier nemen ze enkele foute beslissingen, die de een het leven kost en de ander op de vlucht doet slaan naar Italië.

35 jaar later ontploffen enkele granaten tijdens de Antwerpse marathon. In Brussel vallen doden bij de poort van een muziekschooltje waar nogal wat buitenlandse ouders hun kroost opwachten.

De Antwerpse recherche – Ludwig Verels en zijn drie vrouwelijke speurders Alice, Hannelore en Nina – staan voor een raadsel. De aanslag wordt geclaimd door ISIS, maar tegelijk zijn er ook aanwijzingen dat het eigenlijk een verholde moord betreft op één specifieke loopster.

Het is Alexandra Vierendeel, de voormalige eenheidscommandant van de 261ste munitiecompagnie, die de link legt tussen de verdwenen granaten uit 1986 en het bloedbad van 2020.

Wanneer uiteindelijk blijkt dat enkele betrokkenen eerder reeds opdoken in het onderzoek rond de Bende van Nijvel, is het hek helemaal van de dam.

Blizzard Boy

Vrijdag 18 september 2020 – Antwerpen – Viking Elektro

Vrijdagochtend is niet het drukste moment van de week. Straks, na het werk, zullen ze in bosjes neerstrijken. Jongeren op zoek naar een nieuwe koptelefoon of een game, koppels die samen een nieuwe vaatwasser of een diepvries komen kiezen. Regelmatig mannen die na het werk nog even binnenwippen om voor hun vrouw een kruimeldief te kopen, of een nieuwe frituurpan of een wafelijzer. Amadou vraagt zich af hoe die aankopen onthaald worden wanneer manlief daarmee thuis verschijnt. Hij zou misschien nog punten scoren als hij voor de verjaardag van zijn moeder zou uitpakken met een nieuwe stofzuiger, maar als hij het bij zijn Sylvana probeerde zou ze de slang rond zijn nek knopen, daar is hij zeker van.

Terwijl hij staat te dagdromen, kijkt hij naar een jonge kerel die met zijn neus tegen de toonkast plakt waar de drones worden tentoongesteld. Hij slentert naar hem toe.

‘Mag ik je helpen met advies?’

De knul gaat snel rechtop staan en lijkt een conversatie te willen vermijden, maar verandert dan blijkbaar van gedachten.

‘Eigenlijk wel. Ik vroeg me af hoeveel gewicht zo’n drone kan oppakken, maar het staat nergens vermeld.’

‘Daar zijn deze modelletjes niet voor gebouwd’, weet Amadou. ‘Vroeger verkochten we modellen die een flinke camera konden oppakken, maar nu zijn die camera’s vanzelf in de meeste drones ingebouwd. Goede camera’s, trouwens. De modellen die we vandaag verkopen zijn minder robuust, maar ze kunnen best een stootje verdragen. De software is ook beter.’

‘Software?’

‘Om ze te stabiliseren. Vroeger kwam je meteen in de problemen als er wat wind was, maar deze modelletjes hebben correctiesturing. Ik mag hier in de winkel geen demo geven, maar zelfs als je ze een mep geeft blijven ze in de lucht hangen. Heb je een bepaald model in gedachten?’

De jongen aarzelt. ‘Nee. Ik weet er niet veel van, ik ben op zoek naar een goedkoop maar robuust model dat in staat is een stevige zaklantaarn op te tillen.’

‘Hoe zwaar is die?’

‘Met die batterijen toch snel een drie- tot vierhonderd gram.’

Amadou knielt en bekijkt de dozen onder het display. Hij pakt er zelfverzekerd de grootste doos uit. ‘Dit is de Buizerd van Dekkers. Dekkers is nieuw in ons assortiment. Een Nederlands bedrijf,

de verschillende types hebben allemaal vogelnamen. Ik hou me in mijn vrije tijd weleens bezig met drones, en die Buizerd is indrukwekkend. Snel, stabiel en een flinke reikwijdte.'

'Wat bedoel je daarmee?'

'Je bedient ze met je smartphone. De meeste exemplaren gaan niet zo ver. In principe moet je ze altijd binnen je eigen gezichtsveld houden, en da's amper een paar honderd meter. Maar de Buizerd heeft een geweldige camera, zelfs met infrarood in het donker. Je kan hem verder laten vliegen dan elk ander dronemodel dat ik ken. Ik denk eigenlijk dat dat zelfs niet mag. Het zou me niets verwonderen als ze binnenkort worden verboden.'

De jongen glimlacht. Hij neemt de doos aan en leest met belangstelling alle technische informatie op de verpakking. 'Hoeveel kost-ie?'

'970 euro. Echt wel een scherpe prijs voor een toestel met deze kwaliteiten. Ook een batterij die het een tijdje blijft uithouden.'

'Ik zag beelden van drones die in het donker een lichtshow uitvoeren. Honderden tegelijk, in één vlot ballet. Allemaal uitgerust met gekleurde lampjes, precies in hetzelfde ritme.'

'Daar heb je aparte software voor nodig, die is niet meegeleverd met deze toestellen. Maar het is niet zo ingewikkeld, ik ken een kerel die dat zelf doet. Je kan zulke programma's vinden op internet. Zelfs gratis. Er zijn ook onlineforums die je verder kunnen helpen. Zelfs filmpjes op YouTube. Weet je wat van programmeren?'

De jongen knikt. 'Wat ik nog niet weet, kan ik wel leren. Als je ze kan programmeren om in formatie te vliegen, kan je ze waarschijnlijk ook programmeren om naar een bepaalde bestemming te vliegen?'

Amadou denkt even na. 'Als je zou werken met gps-coördinaten lijkt me dat geen probleem. Heb je al eens aangeklopt bij een club? Er zijn gasten die zich daarmee amuseren. In Nederland is er een bedrijfje dat lichtshows organiseert met drones. Ze zitten in Utrecht, dacht ik. Ik kan het even voor je googelen als je wil?'

'Hoeveel stuks hebben jullie in voorraad?'

Amadou knielt opnieuw bij het display. 'Momenteel nog maar twee, maar ik kan ze bijbestellen. Heb je er meer nodig?'

'Meer dan twee in elk geval. Duurt dat lang?'

'Als je ze aankoopt voor een bedrijf, op factuur, kan ik ze voor je bestellen. De leveringstijd zit ergens tussen een en twee weken, denk ik. Kom je even mee naar de kassa, dan zoek ik het voor je uit?'

De jongen geeft de doos terug aan Amadou. ‘Ik kom op dit moment alleen op verkenning. Maar ik kom zeker nog terug. Verkopen jullie ook wildcamera’s?’

‘Wildcamera’s?’

‘Van die automatische camera’s die je kan vastmaken aan een boom om dieren te filmen...’

‘Ik denk het wel, maar je moet even navragen bij mijn collega’s van de afdeling fotografie, daar in de hoek linksachter.’

‘Fijn, bedankt!’

Nog voor Amadou de kans krijgt om wat te zeggen, wordt hij aangesproken door een wat suffige oudere man. ‘Ik ben op zoek naar een nieuwe strijkplank...’

‘Voor uzelf of wordt het een cadeautje?’

Vrijdag 26 oktober 2018 –

Strand Blankenberge – Nordic Halloween Concert

Wie meent dat oktober aan de kust geen stralende weekends te bieden heeft, verdient het niet om erbij te zijn. Na een zonovergoten dag is het hele strand volgelopen voor het avondconcert. Een schitterende affiche, niet het minst door de aanwezigheid van Blizzard Boy om het feest naar de kleine uurtjes te leiden. Een lichtspektakel dat respect afdwingt, en enkele sponsors die het onderste uit de kan halen voor deze allerlaatste strandfuif van het seizoen.

Uma zit op de schouders van een stevig gebouwde Nederlander die net als zij een pint te veel opheeft. Ze steekt een eind boven de massa uit. Ze wiegt haar opgestoken armen met de andere concertgangers heen en weer en laat zich opsorpen door de elektronische beat. Ze roept iets onverstaanbaars naar Džana, die naast de Nederlander ongelovig omhoog staat te kijken. Džana is niet de enige die haar vriendin met de weelderige blonde krullen in het vizier heeft. Uma’s strakke T-shirt meldt: ‘Ik had er zelf ook meer van verwacht’, maar aan de wensen van veel aanwezigen lijkt de inhoud ruimschoots te voldoen.

Uma giert luidkeels wanneer de Nederlander haar bij de heupen vat en een zetje geeft. ‘Crowdsurfiiiiing!’

Meteen komt ze terecht op tientallen uitgestoken handen die haar vooruitduwen boven de hoofden en schouders van de dansende massa. Ze ligt plat op haar rug en laat zich op de joelende massa in de richting van het podium drijven, alsof ze meerijdt op de overslaande witte koppen van de branding. Uma raakt al spoed-

dig uit het zicht in de drukke menigte. Džana maakt kleine sprongen en kijkt reikhalzend in de richting van de *main stage* om een glimp van haar knettergekke vriendin op te vangen. Dan ziet ze de rode beha van Uma hoog in de lucht schieten. Hij wordt door iemand opgevangen en meteen weer gelanceerd in een andere richting. Uma zelf is nergens te zien. De tengere Džana probeert zich door de dichte massa een weg te banen naar het podium.

De Nederlander tikt op haar schouder. 'Je vriendin is daarginds geland, net bij het podium.' Hij wijst de richting aan, helemaal vooraan aan de linkerkant. Hij gaat door de knieën en hurkt naast haar. 'Daar kom je te voet nooit door. Kom, ik geef je een zetje!'

Džana twijfelt.

'Vooruit, je moet surfen terwijl ze een snelle beat spelen, dan lukt het altijd beter.'

Voor ze tijd heeft om na te denken knielt hij achter haar neer en steekt achterlangs zijn hoofd tussen haar benen. Ze slaakt een gilletteje wanneer hij rechtop gaat staan. Ze had beter een jeans aangetrokken in plaats van een zomerjurkje. Plotseling zit ze torenhoog, helemaal zoals in haar prille kinderjaren toen ze zo op de schouders van haar vader mocht meeliften wanneer ze samen gingen wandelen. Alleen kan ze zich niet herinneren dat het hoofd van haar vader onder haar jurkje verstopt bleef.

De jongen roept luidkeels naar de mensen voor hem: 'Nog ééntjeeuuuuu!'

Hij sluit zijn grote handen om haar middel en steekt haar omhoog. Heel even kan ze de euforische mensenzee overzien. Voor ze goed beseft wat haar overkomt, ligt ze plat op haar rug boven op de dansende menigte en voelt aan alle kanten vreemde handen die haar vastgrijpen. Maar het werkt. Ze beweegt duidelijk in de richting van waar ze Uma zag verdwijnen.

Vandaag, op haar achttiende verjaardag, mocht ze voor het eerst in haar leven naar een liveconcert. Zonder haar broer. Zonder chaperons. Het pilletteje dat ze samen met de vriendinnen heeft gekocht, begint te werken. Dit is het wildste wat ze ooit heeft meegemaakt. Gekker dan dit kan het niet worden. Tenminste, dat hoopt ze. Of misschien hoopt ze juist van wel? Vanaf nu kan alles. Ze ademt diep de jodiumlucht van de bruisende zee in, sluit de ogen en laat haar ranke lijf meedrijven op de handen van de uitgelaten concertmassa.